

20^{ste} zondag door jaar A

Mt. 15, 21-28

Op het eerste zicht is het Evangelie van vandaag alles behalve mooi, en ook Jezus komt er niet goed vanaf. Hij gedraagt zich zelfs hooghartig, zo lijkt het wel. Die vrouw spreekt Hem nochtans fatsoenlijk aan: 'Heer, Zoon van David'. Ze is ook heel eerlijk en direct in wat op haar lever ligt: 'Mijn dochter is bezeten'. Welke mens zou, als een moeder om hulp vraagt voor haar kind, dan doen alsof ze lucht is? Hoeveel te meer zoudt ge dan niet van Jezus verwachten dat Hij die vrouw minstens welwillend aanhoort en bemoedigt? Maar Jezus geeft helemaal geen antwoord. De leerlingen vragen dat Hij haar zou doorsturen, en Hij spreekt hen niet tegen. Blijkbaar is Hij alleen gekomen voor zijn geloofsgenoten, waar die vrouw niet bij hoort. Dat wordt haar ook op een cynische manier duidelijk gemaakt: 'Gij behoort tot de honden, en het brood van de kinderen is niet voor u bestemd'. De mentaliteit van 'eigen volk eerst'. En het is raar om dat uit Jezus' mond te horen.

Waarom doet Hij dat? Is Hij er inderdaad van overtuigd dat 'zijn volk' beter is dan de 'heidenhonden'? Een gevaarlijke overtuiging die zo'n 80 jaar geleden heel wat leed veroorzaakt heeft. Het is moeilijk te geloven dat het dat is wat speelt. Maar waarom dan zo'n, in onze ogen, bijna arrogante houding?

Zou het niet kunnen dat Jezus hier doet wat Hij zo vaak doet als men Hem aan z'n mouw trekt: die vrouw testen op haar geloof? Herinner u het verhaal van de zieke Lazarus. Men laat Jezus roepen met de mededeling dat Lazarus zeer ernstig ziek is, maar toch blijft Hij dan nog een paar dagen waar Hij op dat moment is, en gaat pas dan op weg. Gevolg: Lazarus is al drie dagen overleden als Jezus aankomt. En wat is het eerste wat Hij dan vraagt? 'Gelooft gij...?' Hij vraagt geloof. Zo ook bij die vrouw van vandaag: meent ze het echt? Heeft ze echt het volste vertrouwen in Hem? En dan kunnen we veel leren van die vrouw. Ze loopt niet weg nadat ze schijnbaar genegeerd wordt. Het scherpe verwijt vangt ze heel handig op: 'Laat me dan een hond zijn, maar die eten toch ook de kruimels die van de tafel vallen?' Dat is het moment dat er bij Jezus blijkbaar iets verandert. Ook elders verbaast het Hem trouwens dat Hij bij de heidenen soms een groter geloof vindt dan bij zijn eigen volk. En het is als Hij dat geloof, dat vertrouwen 'proeft', dat ook de verlossende woorden klinken: 'Vrouw, ge hebt een groot geloof. Uw verlangen wordt ingewilligd'.

Dit Evangelie gaat niet over Jezus' of Gods 'koppigheid', maar eerder over de onze. Hoe vertrouwwol wij misschien ook met God omgaan, hoe groot ons geloof en ons vertrouwen ook moge zijn, we ervaren ook allemaal dat Hij niet altijd direct op onze vragen en gebeden ingaat. Ook niet als we in grote of acute nood zijn, en geen uitweg meer zien. Gevolg? Ontgoocheling. 'Hij laat ons in de steek, Hij luistert niet naar mijn smeken'.

Als God echter werkelijk Heer is, mag Hij dat dan niet laten voelen? Is God pas waard 'onze God' te zijn als Hij netjes en beleefd doet wat wij Hem vragen, om

maar niet te zeggen eisen? Is Hij dan eigenlijk wel onze *Heer*? Zijn wij dan niet eerder zelf *heertjes/dametjes* die Hém in dienst nemen als het ons goed uitkomt? Er zijn momenten waarop God laat voelen dat *Hij* Heer is, en niet wij. En op zulke momenten valt van die Kananese vrouw heel wat te leren: nederigheid, ootmoed, vertrouwen, geduld en... handigheid.

Het geloof voert ons binnen in de menslievendheid van God, ja. Maar die menslievendheid blijft ook altijd gehuld in het mysterie van zijn ondoorgrondelijk anders-zijn. Dat is een stukje mysterie waar iedere mens die zijn/haar geloof serieus neemt mee moet leren omgaan. Wie dat niet doet blijft steken zijn een soort naïef “eerste communiegeloof” of haakt gefrustreerd af. Geen van beiden lijkt me aan te bevelen. Amen.

Johan Goris, pastoor